

1

El primer cop que la va veure va ser de força lluny, assegut al cotxe que s'enfilava camí vell amunt pel fort pendent de terra. La seva silueta, retallada contra el fons blau d'un cel de principis de juliol, era impressionant. Les fotografies que n'havia vist no li feien justícia: era encara més bonica del que s'esperava. Com més s'hi apropaven, més el corprenien els nervis, la impaciència per conèixer-la. Al cap i a la fi, hi havia fantasiejat moltes vegades.

Ara, trobant-s'hi a tocar, no se sentia gens decebut. Al contrari. Amb el cotxe a punt d'aturar-se i els batecs del cor a la gola, va abaixar la finestreta. Van embriagar-lo les olors dels camps, de les flors, l'aire calent a la cara, els sorolls dels pneumàtics en rodar sobre la grava.

—Preciosa... —va mormolar—. Ha de ser aquesta, sense dubte.

—Bona tria, doncs? —va preguntar el Dídac, mirant-lo pel retrovisor al mateix temps que treia les claus del contacte.

—I tant, pare! És una passada!

I no van ser a temps de continuar la conversa dins el cotxe, perquè les quatre portes del tot terreny van obrir-se

gairebé alhora. Deu peus van trepitjar les pedretes de l'entrada. Ho van fer, però, en direccions diferents. Mentre que els del pare, la mare i l'Ariadna es dirigien a la part posterior del vehicle, els dels dos fills grans van avançar uns metres més endavant. Després, van aturar-se per contemplar-la més atentament, tot i l'enlluernament que els causava el sol que els venia de cara.

Tenia raó, el Biel. Havia de ser aquesta, la casa on havien de passar l'estiu, que havien de remodelar i que havien de convertir en hotel rural. Només n'havien vist fotografies, plànols, projectes i propostes decoratives, ja que els pares havien volgut reservar-los el millor fins a l'últim moment: conèixer-la.

—La veritat és que l'heu clavat, eh? —La Paula donava la mà a la seva germana petita—. I a tu, Ariadna, que t'agrada?

—Molt. —Duia el senyor Orelles, inseparable, a la mà lliure.

—Què passa, és que ningú no pensa descarregar res? —El Dídac ja anava deixant bosses a terra.

—Deixa'ls, home... —els va defensar la Mònica. I després, dirigint-se als seus dos fills grans i estenent-los una clau de ferro, negrosa, enorme, va dir—: Vinga, teniu... —La Paula va prendre-la-hi i va girar-se de nou d'una revolada.

Els pares van observar, riallers, com els seus tres fills corrien fins a l'entrada.

—Vaja, sembla que l'hem encertat, de moment... —va riure la Mònica.

—Ara ho has dit: de moment.

La clau es va fer pregar una mica, abans de deixar-se girar: amb un forat tan gran, no era fàcil trobar el punt just on el mecanisme del pany obria el pestell.

El contrast entre el sol del carrer i la foscor de l'interior no els va permetre que fos la vista el primer sentit que explorés la vella casa, sinó l'oïda. La immobilitat i el desús havien convertit les frontisses de la grossa porta de fusta en manyocs de rovell que van grinyolar pesarosos en empènyer-la. El segon, l'olfacte, amb l'aiguabarreig d'olors, tan intenses, que la Paula va mirar de destriar en els segons que les pupil·les van trigar a dilatar-se prou per poder reconèixer, almenys, els perfils del que els esperava. Va arribar a distingir l'olor d'humitat de la cambra dels comptadors de l'aigua, a la planta baixa de l'edifici on vivien; la dels trastos vells de les golfes de ca l'àvia Maria; la de resclosit del soterrani de la masia de l'oncle Pere; la de la pols juganera que s'amagava sota els matalassos de casa... Totes juntes, multiplicades i molt intenses. Quant de temps devia fer que, a banda de les poques hores que els seus pares l'havien visitada, aquella casa era tancada?

La força amb què l'Ariadna s'arrapava a les cames de sa germana va anar minvant a mesura que distingia, cada cop més clarament, les formes que l'envoltaven: la vista se'ls acostumava a la foscor. Davant els ulls, va aparèixer un rebedor amplíssim, amb unes escales que s'intuïen gràcies als finíssims raigs de sol que, al mateix temps, delataven els perfils d'unes finestres que ja no tancaven com el primer dia. En obrir-les, la llum del matí va inundar-ho tot.

Van recórrer les primeres estances de la planta baixa sense aturar-se a estudiar-ne cap amb detall. Ja en tindrien molt, de temps, d'observar-ho tot i anar descobrint cada racó. Ara només volien fer-se'n una idea general, tenir un primer contacte amb la casa que ocupaven.

—Quin tros de cuina... És enorme!

—Ja, ni la de la casa on vam anar de colònies no era tan gran... —La Paula se'n recordava perfectament. En els torns de tasques comunitàries, sempre demanava ajudar per preparar el berenar.

La cuina donava accés a un gran rebost i a un pati interior, en el centre del qual hi havia una font que, anys enre-re, devia haver omplert la petita bassa on semblava que havia de desaiguar. Potser hi havia hagut peixos i tot. Pel voltant del pati, a tocar de les parets, centenars de torretes de fang i ceràmica els donaven una idea del gran nombre de plantes que hi havia hagut. Pel celobert es veia la part superior d'una torratxa, que era el que els havia cridat més l'atenció des del moment en què n'havien vist les fotografies.

El Biel va assenyalar-la amb el dit.

—Com s'hi deu arribar?

—No ho sé... —La Paula va fregar-se el lòbul de l'orella. Era el tic que delatava els moments en què es trencava la closca rumiant alguna cosa, que eren molts. La petita torre s'alçava a continuació del darrer pis, i no pas com a ala independent enganxada al que hauria estat l'edifici principal—. El més segur és que les escales de l'últim pis continuïn, i ja està.